

ZEJNEB,

Oličenje

ličnosti

Alija, a.s.

Dževad Mohaddesi

Dževad Mohaddesi
Zejneb, oličenje ličnosti Alija, a.s.

Prijevod
Mediha Imamović

Lektori
Adnan Pejčinović
Zenaida Karavdić

DTP
Fatima Zimić

Dževad Mohaddesi

**Zejneb,
oličenje ličnosti Alija, a.s.**

Sarajevo, 2025.

Predgovor

Mi imamo potrebu za suncem zato što nam njegova svjetlost pokazuje put, što grije naše duše i unapređuje život. I u sunčevom sistemu čovječanstva istaknuta lica i uzvišeni ljudi su poput tog sunca: uzor su življenja, unose nadahnuće za život i potiču ljude na razvoj. Na svu sreću, škola islama i pravac Ehli bejta ima mnogo ovakvih sunaca. Velika Zejneb, s.a., jedna je od ovih blistavih svjetlosti u sunčevom sistemu Ehli bejta i nebeskom svodu Poslanikove porodice. Na listovima ove skripte mi stojimo pred suncem čednosti i epa.

Nalazimo se u predvorju veličine ličnosti jedne gospođe koja je podarila smisao i puninu značenja pojmu “bivanja ženom”. Veliki broj muškaraca odgojila je u okrilju svoje plemenitosti i potakla im odvažnost da ukažu počast i veličaju ovu “ženu uzor”.

Bila je utjelovljenje hrabrosti i strpljivosti, učiteljica čednosti i obaviještenosti i uzor za sljedbenike vilajeta i vođstva Ehli bejta, velika Zejneb, s.a.

Ova knjiga, pisana sentimentalnim stilom, nastoji vas upoznati s licem i ličnošću ove plemenite gospođe na ograničenom broju stranica. Podsjećamo na to da je knjiga *Zejneb, oličenje ličnosti Alija, a.s.* izdata prvi put 1375. godine, a sada vam se nudi s nekim dodacima i novim mišljenjima. Nadamo se da

će sunce imena, spomena, ljubavi i spoznaje velike
Zejneb, s.a., osvjetliti kuće naših srca i da će nas ta
ljubav privući da se krećemo putem kćerke Alija, a.s.,
i da budemo istovjetni s njom.

Dževad Mohaddesi,
Kom, januar 2000.

O Zejneb!

O sažetku vrlina!

O srži Alijeva, a.s.!

O Zejneb, o ogledalo koje prikazuje Alija,

O ponovni prikazu Zehre, s.a.!

Ovo srce osjeća u sebi vrelinu tvoje ljubavi poput slatkoće meda u ustima, prijemčivosti ezana u uhu i životodarnosti mirisa jasmína u nosu! Tebe ne poznajemo samo na “dan Ašure”, u trenutku “posljednjeg oproštaja”, u putovanju prema Šamu i kao predvodnicu karavane zarobljenika, već od onog dana kada si Alijevu kuću i Fatimine skute osvijetlila i utoplila svojim dolaskom.

Od onoga dana kada si bila djetesce i doživjela vrelinu boli preseljenja svoga djeda, Poslanika Božijeg, i njegov ukop, a sebe si bacila u zagrljaj svoje majke Fatime, pa osjetila bol njenog srceparajućeg šehadeta, tvoje majke Zehre, a nakon učešća na obredu gusula i skrivenog ukopa majke po noći našla si utočište u skutima milosrđa Alija, a.s.

Od onog dana kada si pored svoje braće živjela u Medini, dok Ali nije došao do hilafeta.

Od onih dana koje si provodila pod okriljem milosrđa Zapovjednika vjernika, sve dok nisi bila svjedokom “krvavog mihraba Kufe” i dok nisi sjela pored postelje Zapovjednika vjernika sa svojom braćom,

slušajući posljednje očeve oporuke koje je izgovarao izmučenog i izbljedjelog tijela i rascijepljene glave, a ti za to vrijeme suze lila.

Od onog dana kada si iskomadanu džigericu svoga brata Hasana, a.s., vidjela u laboru, dok si izgarala i plakala, a na dženazi svoga brata bila svjedok kiše strijela usmjerenih na tabut i lila suze nad njegovim turbetom u Beki'u, da bi te u tužnoj atmosferi kuće oraspoložilo biće tvoga brata Husejna, a.s.

Od onog dana kada si se poselamila sa svojim suprugom Abdullahom ibn Džaferom, s Prvakom šehida noću započela putovanje ljubavi i putovala nogama svoga srca od Medine do Meke, a iz Meke do Kerbele.

Od onog dana kada si u stopu prateći Predvodnika šehida planine nedaća natovarila na ramena svoje strpljivosti i otpjela tugu (gubitka) dragih osoba.

Od onog dana kada si kao učiteljica džihada i strpljivosti prešla preko mora krvi i svojim očima vidjela šehadet sedamdeset i dvije zvijezde pa poljubila tijelo sunca i krvavi grkljan.

Od onog dana kada si svoja dva sina na Ašuri učinila žrtvom za Boga, žrtvujući ih za imamet.

Od onog dana kada si “zarobljeništvo” i “šehadet” podijelila između sebe i Husejna, a.s.

Bila si zarobljenica koja je darivala slobodu, a slobodu si svojim zarobljeništvom donijela kao poklon. Slobodu si oslobodila od “zarobljeništva”!

Na vrhuncu neprijateljeve moći si u Alijevom stilu držala govor i slomila emevijsku gordost, a među jezidovce utjerala strah.

Zastavu časti i plemenitosti uzdigla si na krov vremena i postala si baklja upute.

Danas, pa sve do kraja historije, čast i odvažnost su tvoji dužnici, a čovječnost je učenik tvoje škole čednosti i slobode.

O Zehrina kćerko i Alijeva uspomeno!

Sljedbenici i zaljubljenici s ponosom spominju tvoje ime kao uzor i prolaze redak po redak tvog života kao lekciju.

Lice vrlina

Riječ je o Zejneb, gospođi nad gospođama i uzoru borbenih žena junakinja.

Otac joj je Ali ibn Ebi Talib, a.s., koji je predvodnik monoteista i zaštitnik bogobojažnih, a majka joj je Fatima, s.a., ona koja je nagnala historiju na naklon na predvorju njenog znanja, čednosti i savršenstva.

Velika Zejneb rođena je petog džumadel-ula, pete godine po Hidžri u Medini. Bila je cvijet koji je rastao u ružičnjaku Poslanikove čiste porodice i imala je Muhammedov, s.a.v.a., miris, Alijevu narav i Fatimine, s.a., osobine. Džibril je ime Zejneb donio od Gospodara kao poklon za to novorođenče. U razboritosti, inteligenciji, hrabrosti, dostojanstvenosti, uzdržljivosti i ibadetu bila je nasljednik svoga oca Alija, a.s., i svoje majke hazreti Zehre, s.a., i s pravom je bila ogledalo koje je dragocjena svojstva isticalo na sebi.

Kako to reče rahmetli sejjid Muhsin El-Emin:

“Ne čudi od Zejneb da bude takva zato što je ona jedan od ogranaka čistog stabla vjerovjesništva i uzvišenog roda Beni Hašima. Njen djed je Božiji poslanik, otac Poslanikov opunomoćenik, majka hazreti Fatima, a braća Hasan i Husejn, a.s. Nije čudno da ogranak bude sličan korijenu!”¹

¹ *A‘januš-ši‘e*, sv. 7, str. 137.

Neki od njenih nadimaka su: Akīla Beni Hašima, Akīla Talibijjina, Muvesseke, Ārife, Ālime, Muhaddisa, Fādile, Kāmile, Ābide āle Ali. Smatra se da je Zejneb deminutiv od “zejnu eb”, tj. ukras oca.

Ostalo je bilo još pet godina do bolnog preseljenja Božijeg poslanika, s.a.v.a., kada je ovaj cvijet izbio, pustio mladicu i narastao na grani Fatiminog, s.a., bića. Njena razboritost i inteligencija davale su joj posebnu znamenitost. Bila je jedna od osoba koje su prenosile hadise od hazreti Fatime i dostavljala dragulje toga mora zaljubljenicima spoznaja ove porodice. Prenosila je hadise i od Zapovjednika vjernika i Božijeg poslanika, s.a.v.a.

Hazreti Zejneb se udala za svog pravovjernog, plemenitog i požrtvovanog amidžića Abdullaha ibn Džafera. Abdullah je bio sin plemenitog šehida Džafera Tajjara. Rodio se dok su muslimani bili u iseljeništvu u Abesiniji. Iz tog blagoslovljenog braka rodilo se pet mirisnih cvjetova po imenu: Muhammed, Ali, Abbas, Ummu Kulsum i Avn. Avn i Muhammed su postali šehidi na dan Ašure boreći se pored Imama Husejna, a.s.

Ova velika gospođa bila je ukras oca, ponos porodice, branitelj Imama svoga vremena, majka šehida, kćerka šehida, sestra šehida i tetka šehida. Kerbela je još više očitovala Zejnebinu dušu i prikazala je čovječanstvu. Inače, njene su vrline blistale i prije Ašure.

Prenijet ćemo riječi četvrtog Imama, hazreti Sedžada, a.s., koji o molitvama i noćnom bdijenju svoje tetke Zejneb kaže sljedeće:

“Nikad nisam vidio svoju tetku Zejneb da noćni namaz klanja sjedeći, osim jedanaeste noći muharema.

Čak i te tegobne noći klanjala je svoj noćni namaz, ali sjedeći, jer je izgubila sve svoje drage osobe i preživjela sve te nedaće. Čak je i Imam Husejn, a.s., kada je učinio posljednji oproštaj s porodicom i djecom na dan Ašure i odvojio se od njih krećući na put u nepovrat, rekao velikoj Zejneb: Sestro moja, nemoj me zaboraviti u noćnim nafilama.”²

Imam Husejn, a.s., je imao posebno poštovanje prema svojoj sestri Zejneb i prilikom susreta bi ustajao iz poštovanja prema njoj. Oni koji su pisali njen životopis zabilježili su da je velika Zejneb imala poseban skup za tumačenje Kur’ana na kojem su učestvovalе žene. Taj naučni i duhovni položaj nije nešto što se ne može očekivati od ove gospođe uzvišenog položaja, jer je odrasla u porodici u koju je spuštana Božija objava i razvijala se u okrilju “ashaba kisa”. Usvojila je znanje ove “kuće” i u svom biću utjelovila duh Kur’ana i islama.

Ovaj vječni govor Imama Zejnul-Abidina, a.s., o njoj na Kerbeli pokazuje do koje mjere i razine bistri-ne duha, duhovnog savršenstva i blizine Božije je ona stigla. Imam se obratio svojoj tetki:

“Ti si, hvala Bogu, učena, a da nisi podučavana i shvataš zbilje bez ikog ko bi ti ih protumačio.”³

Koliko god da su naši ma’sumi iz porodice poslanice četrnaest blistavih mjeseci i blještećih sunaca, ipak hazreti Zejneb posjeduje položaj koji je na “granici bezgrešnosti”. Njen život govori o ovom uzvišenom položaju blizine Bogu i savršenstva. Koja se slaba tačka ili pokazatelj krivog postupanja može

² *Rijahinuš-šeri’a*, sv. 3, str. 65.

³ *Nafasul-mahmum*, str. 395.

naći u njenom životu ispunjenom vjerom, svjetlošću, džihadom, čednošću, strpljivošću, vjernošću...? Nijedna!

Ona je posjedovala srčanu snagu, rječitost, hrabrost, uzdržljivost, bogobožnost, čednost, odvažnost. Njena strpljivost, izdržljivost, požrtvovanost, odanost postali su zorni posebno u događaju na Kerbeli i poslije nje. Po onome što su historičari prenijeli, na putu zarobljeništva, kada je ona bila osoba odgovorna za malu djecu, njihov zaštitnik i staratelj karavane, djeci je davala svoj dio hrane. Imam Zejnul-Abidin, a.s., prenosi:

“Moja tetka Zejneb je na putu od Kufe do Šama obavljala sve svoje vadžib i mustehab namaze, a na jednom svratištu je od silne slabosti i umora klanjala sjedeći zato što je tri dana svoj dio hrane poklanjala maloj djeci.”⁴

⁴ *Rijahinuš-šeri‘e*, sv. 3, str. 62.

Junakinja strpljivosti

Strpljivost u nedaćama i podnošenje životnih teškoća i nelagoda pokazatelj je snage vjerovanja i oslanjanja na Boga.

Velika Zejneb je i na tom mejdanu bila junakinja bez premca. Nije čudo što su joj dali nadimak “Majka nedaća”! Planine tuge su dolazile, a Zejneb ih je sve strpljivo podnosila. Talasi teškoća i nedaća su jedan za drugim zapljuskivali more njenog srca, ali njen čvrsti korak nije podrhtavao na Božijem putu i na putu vjere, nije se ni truni jedne plašila niti drhtala. Strpljivo je u svome srcu nosila ogromne terete tuge i muke.

Zar je nedaća (gubitak) njenog djeda, Božijeg poslanika, s.a.v.a., bio mali udarac na njeno nježno srce?

Zar je izuzetno bolni i tužni gubitak njene majke, hazreti Zehre, s.a., bio mali potres u njenoj duši?

Zar je bol (gubitak) oca kakav je Ali Murteza, a.s., bila mala tragedija koju je Zejneb svjedočila?

Zar su otrovane usne, iskomadana džigerica i tijelo izbodeno kišom strijela njenog obespravljenog brata Imama Hasana Mudžtebe, a.s., bili događaji koje je lahko bilo podnijeti?

Veliki događaj na Kerbeli, šehadet dragog joj brata Imama Husejna, a.s., Abbasa i ostalih potomaka

Ebu Taliba, kao i žrtvovanje njena dva sina, Muhammeda i Avna, pored Prvaka šehida i kidanje latica s ova dva cvijeta i svih drugih pupoljaka pred njenim očima toga vrelog i užarenog dana, zar je to bila tragedija koja se može s običnom dušom otrpjeti?

Zejneb je doživjela sve te boli. Dan poslije krvave Ašure sama je s mališanima i ženama husejnovske karavane odvedena u zarobljeništvo u Kufu. Nju su na skupu kod Ibn Zijada, zajedno s ostalim zarobljenicima, uveli među skupinu muškaraca. Koliko su je samo vrijeđali i zloradovali se. Potom je Zejneb zajedno s glavama nabijenim na koplja otišla do Damaska, dok je predvodila karavanu obespravljenih ožalošćenika i nezaštićene dječice slomljenog srca. U svakom stanju je poput postojane planine, poput mirnog mora, poput svezanog lava, puna vapaja, poput pobjedonosnog osvajača, vještog govornika odvažno razgovarala s tim neljudima i hrabro održala govor u skupini tih ljudi tamnih srca, ogrezlih u haramu i osramotila ih.

Kakva je strpljivost bila skrivena u njenom srcu!

U stopu je pratila i bila prisutna uz svoga brata na scenama Kerbele. Bila je zadužena za brigu o bolesnima i iz trena u tren je nadzirala stanje Prvaka šehida. Svakog trena je s njim razgovarala i pitala ga za tajne, za događaje, za budućnost, za njene obaveze. Starala se o ženama i dječici. Na skupu kod Ibn Zijada branila je Imama Sedžada, a.s., a na Jezidovom dvoru je s čvrstinom govorila i uzdrmala stubove njegove vlasti.

Događaji opisani u epu Ašure govore nam da je Zejneb bila spremna da se zbog vjere, uvjerenja i vođe oprosti od svoga supruga Abdullaha ibn Džafera

i da uz svoga brata krene na putovanje ispunjeno raznoraznim dešavanjima na Kerbelu. Nije se samo ona sama žrtvovala za svoga brata Husejna, već je dvojici svojih sinova, Avnu i Muhamedu, koji su na Ašuri ispili šerbe šehadeta, oporučila da ne napuštaju svoga daidžu Husejna, a.s., i da se uz njega bore.

Da... Gospođi koja ima brata kakav je Husejn dostoji da dā prednost bratu nad suprugom i da dva svoja sina žrtvuje na bratovom putu.¹

Zar se i danas u našem društvu hrabre i strpljive žene koje su majke, sestre i supruge šehida ne ugledaju na Zejneb i ne uzimaju je za uzor? Zar se Zejnebina lekcije Ašure mogu iscrpiti?!

Zejnebina škola je još uvijek, i zauvijek će biti, otvorena za slobodne ljude, tragaoce za istinom i žuditelje za čašću i... “želi nove putnike”!

Ko je taj ko će kročiti u ovu školu i postati učitelj časti Kerbelā ovog vremena?

Ti? Ja? Mi?...

¹ *A‘januš-ši‘e*, sv. 7, str. 137.

Zejneb i ep Ašure

*Zejneb je došla, u trenu srušila Šam i otišla,
Stanovnike svijeta je svojim djelom u čudu ostavila
i otišla,
Od Kerbele do Kufe i doline nedaća,
Gdje god je kročila, pobjedu je donijela i otišla.*

Zejneb, s.a., je s pravom bila tumač knjige krvi i še-hadeta. Nisu pretjerali oni koji su njen pokret i ep nakon događaja na Ašuri smatrali drugim sveskom knjige čiji je prvi svezak napisao Husejn, a.s. On “krvlju”, a ona “riječima”!

Na događaju Kerbele bila je sudrug Husejna ibn Alija, a.s. Ne može se govoriti o epu Ašure, a da se ne dotaknemo Zejnebinih stavova, razotkrivanja, strpljivosti i govora. Husejnovski pokret se ne može iščitavati odvojeno od knjige “zejnepske strpljivosti”. Ova velika gospođa je od prvog trenutka išitala Kerbelu do posljednjeg njenog retka i spremila se za sve teškoće i sve scene. U jutro Ašure, kada je prvak še-hida pjevušio stih:

Dunjaluče, prijateljstvo tvoje jedno li je...

čuli su ga i Imam Sedžad, a.s., i Zejneb, s.a.

Kada je Zejneb stekla čvrsto uvjerenje da je taj “teški dan” upravo taj dan, ispustila je uzde plača i suze su joj se slile niz lice. Obraćajući se svome bratu

izgovorila je srceparajuće riječi i pala u nesvijest. Husejn je polio vodom po licu kako bi došla sebi, a onda joj rekao:

“Sestro moja, budi strpljiva, znaj da će svi umrijeti i osim Boga svako biće i svaka stvar je prolazna... Nemoj da čupaš i kidaš svoj okovratnik, nemoj da se udaraš po licu i nemoj da jadikuješ i jecaš...”¹

Imamove riječi su joj podarile veću postojanost, smjelost, istrajnost i duh borbenosti i ona je izgorjelog i istopljenog srca podnijela sve nedaće, čak i ispuštanje duše njenog brata na pogubilištu, spaljivanje šatora, proganjanje male djece po pustinji, svoje zarobljeništvo i zarobljeništvo Imamove porodice, otkinute glave nabijene na koplja, dugački put od Kufe do Šama.

Kada su ljudi kamenog srca iz Kufe sa svih strana opkolili dokaz Božiji i kada je Imam bio na pragu šehadeta, ova hrabra gospođa je izašla iz šatora i zavapila:

“Kamo sreće da se nebo na zemlju srušilo!”

Omeru, kojega je vidjela u blizini, obratila se riječima:

“O sine Sa’dov, hoćeš li gledati dok ubijaju Imama Husejna?!”

Ali... Omer ibn Sa’d, kojem su se suze slijevale niz lice, okrenuo je lice od nje.²

Prema historijskim predanjima, jedanaesti dan, dan poslije svih tih šehadeta i tuga, kada su htjeli da

¹ *Biharul-envar*, sv. 45, str. 3.

² *Aĵanuš-ši‘e*, sv. 7, str. 138.

krenu u zarobljeništvo, po želji samih gospođa i kćerki, tu karavanu tuge su proveli pored šehida. Zejneb je ožalošćenim glasom i tužnim srcem zazvala:

“O Božiji poslanice, neka je selam nebeskih meleka na tebe! Ovo je tvoj Husejn, okrvavljen, otkinutih dijelova tijela, a ovo su kćerke tvoje koje idu u zarobljeništvo... Ovo je tvoj Husejn,³ ogoljen pao na ovu pustinju, po čijem tijelu vjetrovi pušu, ubijen od strane nečistih ljudi... O Husejne! Danas mi je preselio moj djed, Božiji poslanik. O Muhammedovi ashabi, ovo je Mustafina porodica koju vode kao roblje...”

Svojim govorom, rasplakala je svakog prijatelja i neprijatelja. U svim stanjima i trenucima velika Zejneb je očuvala svoje dostojanstvo i čast Ehli bejta i pokazala plemenitost ove porodice. Kada je karavan zarobljenika ušao u Kufu, Kufljani su iz samilosti davali hljeb, hurme, grožđice... zarobljenoj dječici, ali Zejneb je to uzimala iz njihovih ruku i bacala govoreći:

“O Kufljani... sadaka je nama haram.”⁴

Kada se na dvoru Ibn Zijada taj prljavi čovjek naljutio zbog riječi Imama Sedžada i kada je naredio ubistvo Imama, Zejneb je bila ta koja je stavila ruku na Imamov vrat i rekla mu:

“O Ibn Zijade, prolio si nam svu tu krv, dosta je.”
a potom:

“Tako mi Allaha, nikada se neću odvojiti od njega. Ako hoćeš da ubiješ njega, i mene ubij s njim!”

³ Ovo ubijeno tijelo što je palo na pustinju tvoj je Husejn, Ovaj plijen što rukama i nogama u krvi grca tvoj je Husejn.

⁴ *A'januš-ši'e*, sv. 7, str. 138.

Direktna i hrabra Zejnebina obraćanja namjesniku Kufe i vladaru Šama zaslužuju veliku pažnju i razmišljanje. Na ironično i zlorado Ibn Zijadovo pitanje:

“Kako si vidjela ono što je Bog uradio s tvojom porodicom?”

Zejneb ga je svojim odgovorom još više razljutila:

“Nisam vidjela ništa osim ljepote. Oni su skupina kojoj je Bog propisao smrt i šehadet i oni su izašli na mjesta svoga šehadeta. Bog će uskoro sastaviti tebe i njih i presuditi. Tada pogledaj ko je izgubio!”

Njeni govori bili su tumačenje nepravedno prolivene krvi na Kerbeli, razotkrivanje prepredenog i licemjernog lica namjesnika Kufe i vladara Šama. Probudili su uspavane nutrine i umrtvljene savjesti i podigle talas obaviještenosti i budnosti u srcima i islamskom društvu toga vremena u Kufi i Šamu. Ona je tokom putovanja zarobljeništvu mnogo govorila, međutim, najpoznatija su dva njena govora: jedan u upraviteljskoj palači u Kufi, a drugi na Jezidovom dvoru u Šamu.

Kufa je bila čudan grad i ulazak ožalošćene Zejneb u njega, i to kao zarobljenice, još je čudniji i bolniji. Prije dvadeset godina u istoj toj Kufi vladao je njen otac, Zapovjednik vjernika, a.s., kao halifa muslimana i predvodnik ljudi, a Zejneb je kao kćerka toga Imama uživala čast i dostojanstvo. A sada ljudi gledaju veliku Zejneb u pohabanoj odjeći u karavani zarobljenika posjednutih na kamile, kako se stara o skupini dječice kerbelskih šehida dok je izložena pogledima Kufliana koji slave pobjedu.

Ona je u Kufi, među skupinom ljudi koja se okupila da ih posmatra, pokazala na te ljude i glasno uzviknula:

“Slušajte!...”

Svi uzdasi su ostali zatočeni u grudima. Zvuk zvo-
na kamila je utihnuo, a Alijeva kćerka se poslije hva-
le Gospodara obratila tim nevjernim i vjerolomnim
Kufljanima riječima:

“O Kufljani, zbog čega ste radosni?

Mi smo porodica vašeg Poslanika. Mi nismo
stranci.

O Kufljani, proslavljate Husejnovu smrt?

O Kufljani, kojima je posao prevara i lukavstvo!

Dvoličnost je uvijek bila vaš slogan, teško li vama!

Svojim ste rukama otkinuli mladicu časti.

Poslali ste pisma poziva Husejnu, a onda ste na
njega isukali oštricu nepravde?...”

Svi koji su slušali, plakali su i jecali, u žaljenju i
kajanju.

Zejneb je nastavila:

“Oči vam zauvijek pune suza bile, suza žali i če-
merne tuge...

Smrt vas zadesila!...”

Među ljudima su zavlitali vrevi i uzrujanost,
tuga i žalost, kajanje i žaljenje koji su podsjećali na
Kijamet. Pojavio se takav talas da je namjesnik Kufe
iz straha od pobune ljudi, što je brže mogao, pokre-
nuo karavan prema Šamu.

I u Šamu, kada se Jezid nadmeno i oholo naslonio
na prijestolje pobjede i pijan pjevao stihove koji odi-
šu nevjerstvom i neprijateljstvom, a koji glase:

Kamo sreće da moji preci s Bedra ovo vide...

Zejneb je opet u Alijevom stilu elokventno, jezikom kojim je razotkrila Jezidovo zlo, izgovorila:

“Sporije, Jezide, zastani malo! Poslanikova porodica je uvijek bila ponosna. Osramoćen si ti, a ne mi.

Ta moć koju si naslijedio od svog oca nije nikakva čast za naš narod, već poniženje. Od glave do pete si utopljen u sramote, ali ti je nadmenost zaslijepila vid.

O kojoj tvojoj sramoti da glasno govorim?

O vječnoj sramoti tvojih predaka mušrika?

O dvoru siledžijstva i kući razvrata?

Ovaj pokolj i praznik pobjede?...

Prevario si se!

Mi smo odabrali pravi put istine.

Od talasa tako čistih.

Bila je i ostala lađa Istine pod našim nogama.

Hvala Allahu kada smo šerbe šehadeta ispili.

Vrelo našeg života je smrt koja donosi život, koju smo mi naslijedili.

Čast pripada nama, Bogu i Poslaniku, a vječna sramota tebi i tvojoj porodici...”

I tako je Zejneb odjek sramote, neistine i nepravde ostavila u amanet povijesti na sve četiri strane svijeta, a zdjelu sramote jezidovaca zbacila s krova vremena na zemlju.

Jašemo, iz zavičaja su nas prognali,

na talasu krvi, po noći smo krenuli.

Žureći za predvodnikom naše karavane,

Ko ranjena smo srna u ovoj pustinji.

*U grad bezglasnih smo se zaputili,
kojem su nadstrešnicu užasa postavili.
Ne bi li se bičem jednog mog vriska
iz ovog nemara oni probudili.*

*U dubini našeg zatočeništva uspavana,
sloboda je svih izloženih tegobama.
Smrt puna ponosa naših očeva,
onima s ciljem k'o kapital je darovana.*

*Mi smo nasljednici šehadeta i požrtvovanosti,
mi smo utemeljitelji slobode i časti.
Mi smo žar prepunih iskrica imana,
tamo gdje, da se glasno vrisne, nema smjelosti.*

*U doček zarobljeništva mi smo otišli,
kako bismo palače nepravde zbacili.
U vremenu nestašice tragalaca za istinom,
kako bi na mlin istine vodu naveli.*

Kerbelska gospođa u epskom događaju Ašure, istovremeno je bila učiteljica strpljivosti, ali i pružala njegu i davala podršku, podizala moral borcima, izvršavala ulogu predvodnice karavane zarobljenika i izvrsno upravljala kriznim situacijama. Suštinu zarobljeništva je preokrenula u "darivanje slobode". Podarila je dubinu i vječnost aspektu tragedije i sentimentalnosti događaja na Kerbeli. Također se u svakom stanju pridržavala i čuvala granice i svetosti Božijih propisa i vjerskih mjerila. Sve su to lekcije i poduke u školi Akile Beni Hašima!

Nakon Ašure

Krvavi ep Kerbele ne smije biti prepušten zaboravu. Bacanje u zaborav dešavanja na Ašuri bila je želja Emevija, a oživljavanje i čuvanje živim put i program Ehli bejta. Zato je svako ko je preživio taj ep postao jedan od izražajnih govornika te trajne priče.

I Zejneb, s.a., je imala značajan udio na tom putu, i to organizovanjem skupova u znak sjećanja na šehide Kerbele, skladanjem stihova u spomen svoga brata šehida, ostalih šehida i svih krvlju okupanih spavača u toj dolini.

Zejnebina rječitost, njeno govorništvo, retorika i književni jezik stalno su bili njeni pomagači u nastojanjima da oživi i obznani ta dešavanja. Onoga dana, kada je gledala odsječenu glavu svog brata nabijenu na koplje, obratila mu se riječima:

*O mjesече mladi, kada se potpuno ukaza, kako
brzo si zašao.*¹

Pjesničkim jezikom je tu glavu uporedila s mjesecom koji je neprijateljskom prevarom i zlobom prerano zašao. Kasnije je u tuži za Husejnom, a.s., sročila sljedeće stihove:

*Selam na počivajuće u njoj i na samu Kerbelu,
jer Božiji duh se spustio na svaku onu kupolu,*

¹ *Biharul-envar*, sv. 45, str. 115.

*na svaku onu nebesku i čistu dušu,
na prašnjavoj zemlji svetu i uzvišenu postalu.*

*Na Počivalište plemenitih što Boga su obožavali,
i na toj pustinji i ravnici što su zaspali,
nijemi im grobovi kupolama ogrnuti,
svetišta s prostranim dvorištima postali...*

Hazreti Zejneb je nekoliko godina koje je živjela poslije Ašure stalno imala suzne oči, tužno srce i jezik koji je učio žalopojke i podsjećao na šehide Kerbele. Kada god bi joj pogled pao na uspomenu svoga brata Imama Zejnul-Abidina, a.s., njena tuga i žalost su se povećavali. Duboke tuge ostavile su trag, slabašno tijelo i izgorjelo srce.²

*Plovismo u svakoj krvi kapljici,
što uspavanih na zemlji postaše krici.
Ova će pustinja jednom biti bujna,
bez mjesta prašini i suhoj grančici.*

*Plodove ovih zasada krvavih
ubirat će ruke karavana zelenih.
Rezultat krvi ove očima svijeta
postat će vidljiv dana budućih.*

*Utopljenicima lađu spasa predstavljamo,
na mračnom putu izgarajući svijetlimo,
dok bude zemlje i vremena,
mi tamu nebeskog svoda osvjetljavamo.*

Danas se junakinja Zejneb prepoznaje kao čuvar puta krvi i tumač ustanka Ašure.

Zbilja, ko je mogao kao ona ispoštovati pravo Ašure?

² Bakir Šerif El-Kureši, *Hajatul-Imamil-Husejn*, sv. 3, str. 428.

Prikazi Zejnebine, s.a., uzoritosti

Koja se žena može smatrati ravna Zejneb u njenom ponosu i časti, staloženosti i sramežljivosti, strpljivosti i neustrašivosti, u spoznaji i istinoljubivosti, u podržavanju vilajeta i vodstva, odbrani Imama... osim njene majke Hazreti Zehre, s.a., koja je na ovim poljima bila uzvišenija od nje i uzor kćerki!?

A to nije čudno, budući da su Zejnebina savršenstva bila prikaz vrlina majke kakva je bila Fatima, čiji su skuti poklonili svijetu jedan takav cvijet.

Zejneb, koja je bila poznata kao “Akila Beni Hašima”, blistala je na svim scenama i u sferama života. Prikaze svoje ljepote predstavila je u perspektivi oštroomnih mislilaca, kako bi pogledi koji tragaju za istinom i vrlinama iz toga prikaza pronašli put do središta blistavosti, kakav je Ehli bejt, i kako bi oni, koji tragaju za njima, pronašli svoje odgojne uzore u ovoj porodici koja odgaja kreposne i vrle ljude.

Stoga Zejneb poznajemo kao “uzor”, a njen život u cijelosti smatramo “lekcijom” i “nadahnućem”.¹

Zbilja, u kojim aspektima je ova velika gospođa nama uzor i obrazac? Iz kojeg aspekta islamsko društvo, posebno ogroman dio tog društva koji kroji

¹ U vezi s duhovnim položajima hazreti Zejneb pogledati knjigu *El-Hasaisuz-Zejnebijje*, sejjida Nuruddina Džezairija.

njegovu sudbinu, tj. žene, mogu i moraju slijediti i oponašati ovu "ženu uzor" i truditi se da budu nalik na Zejneb? Neki od aspekata uzoritosti te gospođe su sljedeći:

1. Odgoj u duhu vjerskog učenja

Svako učenje i svaku školu mišljenja bolje možemo spoznati putem onih koje je ta škola odgojila. Istaknute ličnosti svake škole mišljenja, najbistrije su i najčistije ogledalo koje odražava njen sadržaj i originalnost. Velika Zejneb se neosporno može smatrati očitim primjerom islama i kur'anskog odgoja i, ako neko upita ko su osobe koje su odgojene u vašem učenju koje se mogu uzeti za uzor, zasigurno će jedna od njih biti Zejneb.

Život, vođenje kućanstva, odanost, društvena osvijestjenost, ibadet, čednost i druge Zejnebine vrline učinile su je uzorom koji se može ponuditi cijelom svijetu. Stoga mi u samoizgradnji, pročišćenju nefs-a i svom individualnom odgoju trebamo biti takvi da možemo biti ogledalo sunca vjere i čuvari obraza učenja i vjere i da svojim načinom ponašanja i individualnim i društvenim karakterom budemo promicatelji islama.

2. Strpljivost i ustrajnost

Zejneb je bila primjer izdržljivosti i strpljivosti naspram problema. Pratila je u stopu neustrašive junake Beni Hašima na krvavoj Kerbeli, podnosila muke i bolne rane i strpljivo nosila nedaće na svojim plećima. Pošto je to radila na Božijem putu i za vjeru, nije

se ni namrštila, nije se nijednom riječju požalila i nije pokazala nestrpljivost i nezadovoljstvo.

Podnošenje boli šhadeta zahtijeva izvanrednu snagu, veliki duh i jaku vjeru. U događaju na Kerbeli ova izdržljiva žena, pored toga što je bila ožalošćena za Husejnom koji je pao kao šhid, što je najveća tragedija svijeta, bila je ožalošćena i za nekoliko braće i bratića i amidžića. Njena dva mlada sina također su postali šhidi pored Prvaka šhida. Ipak, ona je naspram svih teškoća stala poput planine i u drugom poglavlju kerbelske revolucije (tj. etapi zarobljenštva) hrabro je preuzela na sebe predvođenje te ožalošćene, izudarane, žedne i umorne karavane.

Njena odlučnost, postojanost i istrajnost su lekcije iz kojih uče žene našeg društva, posebno porodice šhida, sestre, majke i supruge šhida.

Ako časne i obaviještene žene tragaju za uzorom istrajnosti, trebaju učiti od velike Zejneb i njenu strpljivost iskoristiti kao kapital jačanja svog strpljenja i vjerovanja.

3. Preuzimanje obaveze i borba

Iz Medine na Kerbelu, hazreti Zejneb su povelj nje-na vjera, obaviještenost i sposobnost preuzimanja obaveza. Ona je mogla nastaviti svoj spokojni život pored svoga supruga i svoje djece u Medini i sebe ne izlagati svim mukama i nevoljama. Naravno, tada više ona ne bi postala Zejneb koja je danas ponos čovječnosti i čuvar obraza islama i Ehli bejta.

Vjera, obaviještenost i sposobnost preuzimanja obaveza su i razlozi zbog kojih je Imam Husejn, a.s.,

odbio dati prisegu tlačiteljskoj i pokvarenoj vlasti i tragom tog suprotstavljanja Jezidovom hilafetu iselio se i otišao od mezara svoga djeda. Zejneb je također krenula na taj put i postala je saputnik Karavana ljubavi. Napustila je svoga muža i sa svojim bratom došla na “pogubilište šehadeta”.

Prema tome, i žena muslimanka u političkim i društvenim pitanjima igra ulogu i stupa na polje ideološke borbe, pokazuje osjetljivost i zauzima stav spram stanja vlasti, izvršilaca i političkih pitanja društva onako kako je to radila Zejneb i onako kako je prije nje to radila njena majka Fatima Zehra, s.a.

4. Podržavanje Imama

U svakom vremenu određeni Imam preuzima odgovornost predvođenja islamskog društva. Dužnost svakog muslimana je da mu da prisegu te da slijedi i podržava Imama svoga vremena, u vrijeme “prisutnosti imama” na jedan način, a u “vrijeme odsutnosti” na drugi. Hazreti Zejneb je na putu podržavanja Imama svoga vremena hazreti Imama Husejna, a.s., učestvovala na tom krvavom putovanju i rame uz rame s bratom prihvatila teškoće ove borbe za istinu.

U osjetljivim trenucima dana Ašure, osim podržavateljskog stava koji je imala prema Prvaku šehida, ona je i u najtežim okolnostima razmišljala o životu Imama Zejnul-Abidina i vodila brigu o njemu. U tom tegobnom duševnom stanju, kada je vidjela ubijene borce mejdana Kerbele, a Imama Husejna i svoje sinove okrvavljene, stala je ispred Imama Sedžada, a.s., i skoro je bila ispustila dušu od goleme tuge. Velika Zejneb je poput svijeece izgarala nad

njegovom posteljom i tješila ranjeno srce Imama Sedžada prenoseći hadis, koji je Umm Ejmen prenijela od Božijeg poslanika, u kojem je on nagovijestio ove događaje i obavijestio da će neke osobe ukopati ta tijela i da će mjesto ukopa Prvaka šehida biti vječni mezar.²

Kada je neprijatelj napao šatore i zapalio ih, ona je i tada poput leptira sebe bacila u vatru i bila spremna da svoj život žrtvuje za Imama Zejnul-Abidina, a.s., da se ne bi, ne daj Bože, nešto desilo Božijem dokazu i Imamu vremena, tj. Imamu Sedžadu, a.s. I dok je putovala kao zarobljenik, ni na tren nije zanemarila četvrtog Imama i sebe je smatrala žrtvom za njega. Danas, također, podržavanje liderstva i šiitskih ideala imameta, kao i koraćanje slijedeći lidera, lekcija je koju učimo od Zejneb.

Koji je način podržavanja Imama u ovom vremenu? Zar lider islamske revolucije nije gromki glas otpora naspram “razbojnika na polju kulture”?

Zehrin Husejn, na dan Ašure zavapio je “ima li pomagača”. I danas, lideri revolucije, upućuju isti vapaj: “Ima li pomagača u borbi za očuvanje duhovnih vrijednosti, privrženosti svetinjama revolucije, čuvanja principa i temelja ovog poretka, čuvanja krvi šehida i postignuća islamske revolucije i duhovnog naslijeđa hazreti Imama Homeinija. Pozitivan odgovor na liderov povik, muškaraca ili žena i djevojaka našeg društva, nije moguć osim putem privrženosti vrijednostima i čuvanju bogobojažnosti i čednosti i otporu naspram “invazije kulture” i zalaganja za jačanje odbrambenih snaga društva naspram moralnih

² *Biharul-envar*, sv. 45, str. 179.

izopačenosti. Čuvanje hidžaba je izgovaranje riječi “lebejk” na ovaj poziv, a prepuštanje razuzdanosti i razgolićenosti je ostavljanje samog predvodnika društva na poprištu borbe. Koji je predvodnik došao do pobjede bez pratnje sljedbenika? Zejneb nas uči lekciji podržavanja lidera. Za vrijeme rata i svete odbrane to se radilo na jedan način, a danas u vrijeme borbe na polju kulture na drugi. Abecedu pobožnosti i knjigu čistog načina života treba naučiti u “Zejnebinoj školi”.

5. Hrabrost i odvažnost

I za društvenu borbu, i podršku liderstva, i odbranu istine, i odvracanje od zla i naređivanje dobra, i razotkrivanje izdajničkih i devijantnih lica, potrebna je hrabrost i neustrašivost. Onaj ko je strašljiv i plašljiv nije junak na poprištu borbe.

Zejneb je na putu istine i borbe posjedovala hrabrost. Imala je srčanu snagu da u najkrvavijim prizorima sukoba istine i neistine, tj. Kerbele, bude na prvoj liniji borbe i da vidi svi tu krv, šehadete, glave nabijene na koplja, padanja na zemlju i komadanja tijela.

Ona je, također, imala odvažnost i snagu duha da se nakon svih tih smrtonosnih i slamajućih događaja ne izgubi i da gdje god bude potrebno, bilo na bazaru Kufe, bilo u prisustvu gomile ljudi koji su se radovali i pljeskali, bilo u upraviteljskoj kući krvoločnog upravitelja kakav je Ibn Zijad, bilo u Jezidovoj palači naspram svih tih neprijatelja, i to zarobljena i pod prismotrom i pred pogledima stranih muškarača, pod udarcima biča kukavica, kaže istinu, probudi

ljude, dostavi poruku krvi šehida, razotkrije pokvarenosti i nasilje tlačiteljske vlasti i da tom hrabrošću, neustrašivošću i borbenim duhom zaprepasti neprijatelja.

Da, ta što nadahnjuje na junaštvo hrabra je Zejneb.

Jutro praiskona preteča je dana Zejneb.

Neprolazno sve do Šama vječnosti ime je Zejneb.

Na putu istine odjeću odvažnosti je sašila,
ta odjeća lijepo stoji na tijelu Zejneb.

Jedna gospođa sljedbenica Ehli bejta treba biti neustrašiva, smiona, čvrsta i treba od Zejneb naučiti smjelost na putu naređivanja dobra i odvrćanja od zla, jer je ona uzor junaštva i ponositosti. Ona je poput meleka čije je srce veliko kao more i velika žena koja stvara jake ljude i odgaja junake.

6. Hidžab i čednost

Sve što je vrijedno, više se pazi i čuva, jer gubljenje manje vrijednih stvari ne donosi brigu, ali gubljenje jednog skupocjenog dragulja donosi žaljenje i tugu.

U islamu, u cijenjenoj školi vjere, čednost i krepost žene se tretira poput skupocjenog i vrijednog dragulja. Iskaz “najvredniji ukras žene čuvanje je hidžaba” nadahnut je upravo vjerskim stajalištem o važnosti čednosti i kreposti. Više se cijeni žena koja je čednija, čišća i bogobojaznija.

Zejneb i Zehra, s.a., u našem islamu su uzor čednosti i hidžaba, a ponos im je bio to što su čuvari toga vrijednog dragulja.

Osim tokom putovanja zarobljenih, kada je neprijatelj vjere iskazao nepoštovanje prema svetosti poslanice i Poslanikove, s.a.v.a., čiste porodice i zarobljenike vodio iz grada u grad u neprikladnoj odjeći i stavio ta bezgrešna lica naspram nečistih pogleda Kufljana, hazreti Zejneb je bila uzor čednosti, čistoće, dostojanstva, hidžaba i čvrstine karaktera. Kada bi išla s jednog mjesta na drugo, revnosni hašimovski mladići bi je pratili, ili bi, nakon što bi se smračilo, išla od jedne do druge kuće da ne bi, ne daj Bože, na svjetlu dana neki pogled pao na svetu Poslanikovu porodicu.

Nakon šehadeta Imama Husejna, a.s., i pljačkanja od strane Kufljana, Omer ibn Sa'd je u prolazu pogledao na Imamove žene i kćerke. Žene su vrisnule na njega i zaplakale. Tražile su od njega da im se vrati ono što im je opljačkano kako bi se time pokrile.³ Ovo pokazuje do koje mjere je čuvanje hidžaba žena u pogledu te žene uzora čednosti bilo važno.

U Kufi, nakon govora Hazreti Zejneb i Ummu Kulsum, kada je stanje u gradu postalo kritično i nastao strah od pobune, Ibn Zijad je izdao naredbu da zarobljenike Ehli bejta zatoče u jednu kuću u blizini džamije i da im postave čuvara. Velika Zejneb je rekla:

“Niko nema pravo da ulazi u ovu kuću, osim sluškinje ili ummu veled”, a to je bilo i zbog čuvanja svetih granica čednosti i svetosti porodice Imama Husejna, a.s., od pogleda stranih muškaraca, a i zbog toga što su napaćene sluškinje upoznate s boli zarobljenika i bolje saosjećaju. I one su, poput njih, zarobljenice.⁴

³ Šejh Mufid, *Iršad*, sv. 2, str. 113.

⁴ *Hajatul-Imamil-Husejn*, sv. 3, str. 355.

Hazreti Zejneb je tokom svog zarobljeništva nastojala da na svaki način sačuva svetost hidžaba, što je izraženo i jednom rečenicom, upućenom Jezidu:

“Je li pravedno, o sine roba oslobođenog prilikom oslobađanja Mekke, da tvoja porodica bude iza zastora i pod hidžabom, skrivena od pogleda, a Poslanikove kćerke ovako ogoljenje glave odvlačiš po ulicama i gradovima, skrnaviš njihov hidžab i izlažeš njihova lica da ih gledaju ovi i oni?”⁵

Od naših žena, koje gaje ljubav prema bezgrešnom Ehli bejtu, i koje se raduju u njihovoj radosti i plaču u njihovoj nedaći, koje polažu nadu u zagovor Fati-me Zehre i Velike Zejneb, s.a., očekuje se da se više zalažu u slijedenju ova dva uzora čistoće, plemenitosti i sramežljivosti u čuvanju svoga dragulja hidžaba i da se pokažu kao “Zehrine i Zejnebine sljedbenice” u djelu i ponašanju, a ne u tvrdnjama i sloganima!

Dostoji da svoje male djevojčice odgoje u duhu “kulture hidžaba” i da ne govore “još je dijete, pusti ga da bude slobodno”. Sjeme pobožnosti, stidljivosti i čednosti treba od malih nogu posijati na njivu srca mališana, da bi, kad narastu, bili čuvari tog dragulja. Još uvijek naše žene i djevojke imaju potrebu da im se jezikom Alijeve kćerke drže lekcije hidžaba i čednosti. Ummet koji voli Zejneb treba da čuje “Zejnebine poruke” i da ih primijene, a one su:

- Strpljivost i istrajnost naspram teškoća
- Prelazak preko svega na putu Boga i cilja
- Biti odgojni uzor vjere
- Hrabrost i odvažnost na putu Istine i vjere

⁵ Mukarrem, *Maktalul-Husejn*, str. 462.

- Preuzimanje obaveze, društvena borba i prisustvo na sceni
- Podržavanje liderstva
- Čuvanje dragulja hidžaba i čednosti
- Podržavanje vrijednosti i razotkrivanje prevaranata
- Da... to je Zejneb, jedan mirisni zagrljaj, čednost i sramežljivost, što predstavlja duhovno naslijeđe te plemenite gospođe.
- To je Zejneb i cijelo prostranstvo historije, slobodarstvo, hrabrost i čovječnost.
- To je Zejneb i jedna usta krika, jedan grkljan vriska protiv nepravde i razotkrivanje vladavine prevare, smutnje i halabuke.

Tajna koplja bi ostala na Nejnevi da nije bilo Zejneb.

Kerbela bi ostala na Kerbeli da nije bilo Zejneb.

Purpurno lice istine nakon one oluje boje

Ostalo bi iza oblaka licemjerstva da nije bilo Zejneb.⁶

Ona je bila ta koja je talas krvi Kerbele izdigla iznad crvene pustinje i donijela ga do obale buđenja naroda. Svojim slobodarskim zarobljeništvom svima je pokazala potvrdu o zločinima Emevija i protumačila "Knjigu šehadeta".

Njeno ime stalno daje lekcije, a njen spomen ne-prestano nadahnjuje na čast, dostojanstvo i čistotu.

⁶ Od Kadira Tahmasebija (Ferid).

Zejnebija

Danas srca mnogih zaljubljenika imaju želju da otputuju u Siriju i posjete prosvijetljeni i veličanstveni mezar kćerke Zapovjednika vjernika, a.s. Ruka sudbine je zvijezde Ehli bejta razbacala na različite strane, počevši od Horasana do Šama, od Irana do Iraka i Hidžaza. Postoje brojna magnetna polja koja privlače srca zaljubljenika Poslanikove porodice. Zejnebija je jedno od tih magnetnih polja ljubavi.

Po nekim predajama, u Medini, za vrijeme Abdul-Melika Mervana, zavladaše suša i nestašica, pa se Zejneb, sa svojim suprugom Abdullahom ibn Džaferom, iselila u Šam dok suša ne prođe. Izvan grada imali su njivu i komad zemlje i tu su i živjeli. Zejneb je upravo tu, u jednom od sela, preselila šezdeset i pete godine po Hidžri, i tu je sahranjena.¹

Mezar hazreti Zejneb je u Šamu (mjestu koje je poznato u Siriji kao Zejnebija). Danas je to mjesto koje posjećuju ljudi. Neki vjeruju da je poslije događaja na Kerbeli Zejneb otišla u Egipat i tu preselila, i da se njen mezar nalazi u Egiptu.² Neki, pak, da je preselila i ukopana u Medini, ali većina smatra da je

¹ Vidi: *Hajratul-hisan* i *A'januš-ši'e*, sv. 7, str. 140.

² U Egiptu se nalazi svetište po imenu "Mešhed (mjesto šehadeta) sejjide Zejneb", ali po riječima autora *A'januš-ši'e* ta Zejneb je kćerka Jahje, a ne Velika Zejneb, s.a.

mezar ove velike gospođe na sadašnjem mjestu u Siriji gdje zaljubljenici Ehli bejta idu da je zijarete i da priskrbe duhovnu popudbinu.

Gospodaru... Gdje god da se nalazi njen mezar, ona sama je u srcima zaljubljenika.

Ona je otišla, ali je u srcu historije trajno ostala.

Sada je svugdje Zejnebija.

Sve naše odgovorne, revolucionarne i bogobojažne sestre su “Zejnebija”.

Zejneb je danas uzor svakoj ženi s imanom, ženi koja se prihvatila svojih obaveza i izvršava ih, koja cijeni i moralne obaveze i čednost i hidžab, nastoji da stječe znanje i spoznaju i prisustvom na društvenoj sceni podržava liderstvo i vilajet.

Zejneb još uvijek, nakon stoljeća i iz prethodnih vremena, prosvjetljava srca današnjih ljudi. Ona je prisutna u srcima i životima savremenih i budućih generacija i predstavlja nam uzor.

Plemenita kćerka Alija i Fatime, mir s njima, prisutna je u produženju svih čistota i plemenitosti i u kontinuiranosti svih epova, buđenja i trpeljivosti. Danas je naša misija da tu goruću ljubav koja je Alijevo ogledalo predstavimo djevojkama svog društva. Ako organizujemo časove “upoznavanja Zejneb”, naše gospođe neće zapasti u problem siromaštva ličnosti, neće biti opčinjene Zapadom i neće imati krizu identiteta.

Cvijet čednosti

U čast svetosti hidžaba, koji je poruka hazreti Zejneb, poklanjamo vam “Cvijet čednosti”, kao dodatak biografiji.

Nijednog baštovana ne kritikuju zato što je oko svoje bašče podigao zidove i živu ogradu, jer bašča bez ograde nije zaštićena od štetočina i u njoj neće ostati voća i plodova. Niko neće pod imenom “slobode” ukloniti zidove svoje kuće niti noću ostaviti otvorena vrata svoga dvorišta, zato što je opasnost od upada lopova ozbiljna.

Nijedan vlasnik blaga i dragocjenih stvari ne ostavlja svoje dragulje bez čuvara, izložene pogledima prolaznika kako bi blistali, pokazivali svoju ljepotu i krali poglede i osvajali srca, jer će sam dragulj biti ukraden. Što je neka stvar vrednija, postotak njenog nadgledanja bit će veći. Što je skupocjenija, veća je bojazan da bude ukradena i oteta i veća je potreba za neprekidnom pažnjom nad njom. Ako bočicu s mirisom ostaviš otvorenu, miris će izlapiti. Ako svoje nanizane bisere ne staviš u komodu i kutiju i ne zatvoriš je, izgubit će se. Ako na prozor svoje kuće ne staviš mrežu, nećeš ostati bezbjedan od ujeda komaraca i uznemiravanja muha.

Kada zatvoriš put ulaska komarcima, sebe si zaštitio, a ne ograničio i zatvorio. Kada zatvoriš vrata

svoje kuće, ili staviš zastor na prozor svoje sobe, svoju si kuću od ulaska stanaca i uznemiravajućih pogleda zaštitio, a nisi sebe okovao i ogradio. Ako se obučeš da bi se zaštitio od opasnosti i ospokojio od uznemiravanja, niko ti neće prigovarati, a ako i prigovori, nećeš obraćati pažnju, jer ćeš njegove riječi smatrati nelogičnim, a njega neobaviještenim.

To da samo “srce treba biti čisto” izgovor je za nezналаčko bježanje od tih zaštićenosti i vješanje za granu koja se zove “nema ograničenja”, jer iz čistog srca ne treba izlaziti ništa osim čistog pogleda i ponašanja. Vanjština je ogledalo nutrine i... iz bočice izlazi upravo ono što je u njoj. Žena zbog vrijednosti i plemenitosti koju posjeduje treba ostati sačuvana i ne treba sebe javno pokazivati. Ne treba sebe prodavati na pijaci profitera strasti za nekoliko poruka, pogleda i osmijeha. Žena, zbog suptilnosti koju posjeduje, ne treba da vehne u grubim rukama sotonskih sladostrasnika koji na licu imaju masku ljubaznosti i ljubavi i, nakon što joj otkinu cvijet neporočnosti, bace je ili je zgnječe pod svojim nogama.

Žena zbog neporočnosti koju ima i zbog toga što je nasljednica Merjemine čistote ne treba biti igračka pohote i ne treba biti ukaljana virusom grijeha. Dragulj čednosti i čistote nije manje vrijedan od zlata, novca, plodova u vrtu i kućanskih aparata.

Veoma je mnogo kradljivaca vjere i otimača časti. Naivnost i nezrelost je da neko sebe izloži otrovnim pogledima i nečistim očima i da se prepusti tjelesnom uživanju i pokazivanju sebe, i misli da neće stvoriti vesvesu kod ljudi bolesnog srca i otimača čednosti i da će ostati sačuvan od otrova pogleda i ujeda komaraca strasti!

Neki pogledi šire virus grijeha. Neka lica sakupljaju uznemiravajuće insekte. Rušenje svih zidova, uklanjanje svih zastora, držanje otvorenim svih prozora pokazatelj je mračnog, a ne svijetlog razmišljanja. To je pokazatelj džahilijeta, a ne civiliziranosti!

Kažeš da nije tako? Pogledaj u svitak onih osoba koje su se nakon sramoćenja i obeščašćenja objema rukama kajanja udarale po glavi svog nemara i proklinjale svoju neukost.

Onaj ko ne bježi od “osramoćene zajednice” bit će “osramoćenik zajednice”! Onaj ko proda vjeru za zalogaj hljeba, onaj ko Jusufa ljepote zamijeni za nekoliko krivotvorenih novčića, onaj ko “djetešce čednosti” stavlja ispred stotine gladnih vukova da ga gledaju, jednoga dana će “iza zida kajanja” po skutima pokajanja liti suze žaljenja, a na ahiretu će gorjeti u vatri svoje nepromišljenosti.

Od početka, kada je odjeća čednosti bijela i svijetla, ne treba dozvoliti da na nju padne prljavština grijeha. Od početka treba paziti da se ova porculanska zdjelica ne razbije i da ne napukne ova kristalna čaša. Od početka ne treba dozvoliti nozi stranca da uđe u bašču neporočnosti i da zgazi i zgnječi tek narasle žbunove čestitosti.

Ali... plač je beskoristan i besplodan kada se slomi grana i otkine cvijet.

Dodatak

Historijski govor hazreti Zejnebe, s.a., u Jezidovom dvoru

(...) Zatim su zarobljenici Poslanikovog Ehli bejta, a.s., a to bijahu sluškinje i žene i oni koji su preostali od Husejnovе, a.s., čeljadi, a svi su bili povezani jednim konopcem poredani jedan iza drugog, uvedeni na Jezidov skup.

Kada su ih u takvom stanju doveli pred Jezida, Imam Sedžad, a.s., se okrenu Jezidu i reče:

“Kunem te Allahom Jezide, šta misliš o tome da nas Poslanik, s.a.v.a., vidi u ovakvom stanju?”

Jezid naredi i konopac je presječen.

Tada su pred Jezida stavili odsječenu glavu Imama Husejna, a.s., a zarobljene žene iza nje, da je ne bi gledale. Imam Sedžad, a.s., je vidio glavu svog oca, i ta slika je ostala duboko urezana u njegovoj svijesti.

Zejneb, s.a., kada je vidjela glavu pred Jezidom, uhvati se za okovratnik i zavika žalosnim glasom koji je parao srca:

“Ah, Husejne! Ah, miljeniče Allahovog poslanika! Ah, sine Mekke i Mine! Ah, sine Fatime Zehre, prva-kinje svih žena svijeta! Ah, sine Mustafine kćerke!”

Prenosilac kaže: "Tako mi Allaha, svi koji su bili na skupu su plakali, a Jezid je šutio."

Onda je jedna žena iz Beni Hašima, koja je bila u Jezidovoj kući, počela oplakivati Husejna, a.s., dozivajući: "O Husejne, o voljeni, o prvače, o prvače njegova Ehli bejta! O Muhammedov sine! O proljeću udovica i siročadi! O ti kojeg ubiše djeca pokvarenjaka!"

Prenosilac kaže: "Zaplakali su svi koji su je čuli."

Jezid je zatražio bambusov štap, pa je njime počeo udarati po Husejnovim, a.s., sjekutićima.

Ebu Bereze Eslemi, ashab Božijeg poslanika, s.a.v.a., mu se okrenu i reče: "Teško tebi, o, Jezide! Zar udaraš po zubima Husejna, a.s., Fatiminog sina!? Svjedočim da sam vidio Vjerovjesnika, s.a.v.a., da ljubi njegove sjekutiće i sjekutiće njegovog brata Hasana, a.s., i govori: 'Vas dvojica ste prvaci džennetske mlađeži. Allah ubio onog ko ubije vas dvojicu, prokleo ga i pripremio mu Džehennem, a to je grozan kraj.'"

Prenosilac kaže da se Jezid razbijesnio i naredio da ga izbace, pa su ga izvukli napolje. Jezid je tada počeo recitirati stihove Ibn Zibi'rija:

*Eh, kamo sreće puste,
žrtve Bedra da tu ste,
da gledate kako vas svetim.
Eh, kamo sreće puste,
žrtve Bedra da tu ste,
da čujete vrisku i vapaje,
Hazredžija pod sabljom što ne staje.
Da klikćete od veselja,
da plaćete od miline,
da kažete od radosti:*

*‘O Jezide, živ nam bio,
Velikana što s’ ubio,
i nepravdu što naplati,
čast sa Bedra što nam vrati.’
Igrale se Hašimije iz slasti sa vlasti,
nit bijaše kakvih vijesti, nit Objava siđe.
Ne zvao se ja Utbeov rod,
ne budem li osvetio rod.
Vratit ću im sve ono sa Bedra,
ranit ću Muhammedova njedra.*

Prenosilac kaže da je Zejneb bint Ali, a.s., ustala i rekla:

“Hvala pripada samo Bogu, Gospodaru svjetova, neka je Njegov blagoslov na mog djeda prvaka svih poslanika. Uzvišeni je istinu rekao kada kaže:

“Potom će kraj onih koji su zlo činili zao biti, zato što su Allahove znake oni poricali i što su im se izrugivali.”¹

O Jezide, misliš li zato što si nam sve krajeve zemlje zatvorio i horizonte neba nam tjesnim učinio, pa smo postali tebi roblje koje se vodi u povorci, a ti si moćan nad nama, da je to od Allaha nama poniženje, a tebi počast i priznanje? I da je to zbog veličanstva tvoga značaja i veličine tvoga mjesta? Pa uznosito dižeš nos i samodopadljivo se posmatraš, okrećući glavu iz radosti i gibajući zadnjicom od uzbuđenja kada vidiš da ti je dunjaluk ostvariv i stvarri su tebi usklađene, i kada je tebi pripremljena naša vlast i tebi pripala naša vladavina?

¹ *Er-Rum*, 10.

Stani malo! Nemoj biti lahkomislen iz neznanja!
Jesi li zaboravio riječi Uzvišenog kada kaže:

“Neka ne misle nevjernici da je život dugi koji im mi dajemo dobro po njih! Mi nevjernicima život dugi dajemo da grijehe nagomilaju. Njima – patnja prezrena!”²

O sine *tuleka’a* (pomilovanih zločinaca)³, je li pravedno da svoje žene i sluškinje čuvaš zaštićene, a Poslanikove kćerke tako zarobljene vodiš da ih ljudi gledaju, čije velove si poderao i čija lica si otkrio, kako ih neprijatelji vode iz jednog naselja u drugo, doušnici posmatraju, pojavljuju se pred vlasnikom pojila, a u njihova lica zure blizak i dalek, odsutan i prisutan, častan i nečastan, te nizak i uzvišen, a sa njima nema nijedan staratelj od njihovih muškaraca, niti ijedan blizak od njihovih zaštitnika, sve iz tvoje uobraženosti prema Allahu, tvoga poricanja Allahovog Poslanika i tvoga odbacivanja onog što je on donio od Allaha! I nije čudno od tebe niti je tvoj čin iznenađujući!

Kako se može očekivati bogobojažnost od onoga čija su usta izbacila jetru šehida⁴, čije je meso niklo

² *Ali Imran*, 178.

³ Misli se na dan osvajanja Mekke, kada su Ebu Sufjan i Muavija, Jezidovi djed i otac, bili zarobljeni i imali status robova pa im se Božiji Poslanik smilovao i pokazujući na njih rekao: “Idite, vi ste oslobođeni.”

⁴ Misli se na čin Hinde, Muavijine majke, a Jezidove nane, u bici na Uhudu, kada je izvadila jetru hazreti Hamze i stavila je u svoja usta, žvakala pa izbacila iz usta. Gramatičko značenje rečenice, van povijesnog i psihosocijalnog, pa i teološkog (vjerskog) konteksta, upućuje da su Jezidova “usta izbacila jetru šehida”, ali nije u pitanju greška u iskazu ili prevodu.

krvlju sretnika, koji je zametnuo rat protiv prvaka vjerovjesnika, okupio stranke, isukao sablju, zamahivao kopljem u lice Allahovog Poslanika, koji je među Arapima najžešći u poricanju Allaha, najveći u nepriznavanju Njegovog Poslanika, najočitiji u neprijateljstvu prema njemu i najuobraženiji prema Gospodaru iz nevjerstva i arogancije.

Znaj da je to sve rezultat osobina nevjerstva i zlobe koja se rasplamsala u grudima zbog ubijenih na dan Bedra! Stoga, u mržnji prema nama neće oklijevati onaj čiji je pogled na nas prezir, neprijateljstvo, srdžba i zloba, koji otvoreno pokazuje svoje poricanje Njegovog Poslanika i to izražava svojim jezikom, a iz radosti zbog ubistva njegove djece i zarobljavanja njegovog potomstva, bez straha od grijeha ili golemosti svog čina zbori: *Glasno se odazivaju i iz radosti dižu glas i govore: 'O Jezide, živ bio!'*, naginjući se nad prednje zube Imama Husejna, a bili su mjesto Poslanikovih poljubaca, udara ih svojim štapom, dok je sijevnula radost na njegovom licu.

Života mi, zgulio si krastu s čira i isčupao si korijen proljevanjem krvi prvaka mladića stanovnika dženneta, sina velikog poglavara Arapa, sunca porodice Abdulmuttaliba, te dozvao si svoje pretke i njegovom se krvlju približio nevjernicima od svojih prethodnika, potom si vikao dozivanjem, a života mi, dozvao bi ih da su te mogli vidjeti, a uskoro ćeš ih vidjeti i oni će tebe vidjeti dok bi tvoja ruka voljela, kao što si pomislio, da je osakaćena od lakta i ti bi volio da te tvoja majka nije nosila i tvoj otac nije rodio,

“Žvakanje jetre pravednika” i kao doslovan čin i kao metafora za svako satansko djelo, zapravo su bile način djelovanja, sam *modus operandi* dinastije Emevija.

kada se odvedeš u srdžbu Allahovu, a tvoj protivnik i protivnik tvog oca na Božijem sudu će biti Allahov Poslanik, s.a.v.a.

Bože, uzmi naše pravo, osveti se našem tlačitelju i srdžbu Svoju izlij na one koji su prolili našu krv, oskrnavili naše svetinje, pobili naše pomagače i strgnuli naše velove.

I počinio si svoje nedjelo, a samo si posjekao svoju kožu i samo si rastrgao svoje meso, a uskoro ćeš doći Allahovom Poslaniku, s.a.v.a., s teretom onog što si uradio njegovom potomstvu, skrnatio njegovu svetost, prolio krv njegove porodice i roda, gdje će ih Allah okupiti s njim, popraviti im stanje, osvetiti se počiniteljima nepravde nad njima i uzeti njihovo pravo od njihovih neprijatelja. Nek te ne uzbudi radost zbog njegovog ubistva:

“Nikako ne smatraj mrtvima one koji su na Allahovom putu poginuli. Ne, oni su živi i opskrbljeni su kod Gospodara svoga. Radosni su zbog onoga što im je Allah iz obilja Svoga dao.”⁵

I dovoljno ti je to što mu je Allah zaštitnik i suditelj i što ti je Allahov Poslanik protivnik, a Džibril mu podržavatelj. I uskoro će znati onaj koji te postavio i omogućio ti vlast nad muslimanima da će teška biti tlačiteljima zamjena i da ste na najgorem mjestu i najzabludnijem putu.

Ako tvoj značaj smatram neznatnim, a prekoravanje tebe važnim, to nije iz iluzije da će moje obraćanje ostaviti utjecaj na tebe, nakon što si oči muslimana ostavio uplakanim, a njihove grudi kod

⁵ Ali Imran, 169 i 170.

sjećanja na njega užarenim, jer su vaša srca okamenjena, duše vam osorne, a vaša su tijela nabijena Allahovom srdžbom i Poslanikovim prokletstvom, jer se u njima šejtan ugnijezdio i izlegao i zato se neko poput tebe ne uspinje i ne kreće!

Kako li je samo čudno da bogobojažni, unuci vjerovjesnika i potomci vjerovjesnikovih opunomoćenika budu ubijeni nečasnim rukama *tuleka'a* i djece razvratnih bludnika, sa čijih šaka kaplje naša krv i čija usta bale od našeg mesa, a časna šehidska tijela ostaju na otvorenim grumenim zemljištama koje obilaze vukovi i njihove ostatke pobire hijeninom mladunče. Stoga, ako si nas sada uzeo kao dobit, vrlo brzo ćeš nas imati kao gubitak, onda kada ne nalaziš ništa drugo osim onoga što su tvoje ruke počinile, a

“Allah, zaista, ne čini zulum robovima Svojim. I samo Njemu se žalimo, On je oslonac i u Njega je utočište i nada.”

Pa ti isprobaj svoju varku i ulož i svoj trud! Tako mi Onoga Koji nas je počastio Objavom, Knjigom, vjerovjesništvom i odabirom, nećeš dostići naš kraj, niti ćeš doći do našeg cilja. Ti ne možeš brisati sjećanje na nas niti ćeš moći oprati od sebe sramotu u vezi nas. Zar je tvoje mišljenje išta do li glupost? Zar tvoji dani nisu osim nekoliko njih? I zar tvoj skup nije u raspadu na dan kada glasnik doziva: Znajte, proklet je nepravedni tlačitelj!

I neka je sva zahvala Allahu Koji je Svojim prijateljima odredio sreću i Svojim odabranicima stizanje do želje, Koji ih je prenio u Svoju milost, pažnju, zadovoljstvo i oprost, i niko se zbog njih nije unesrećio i pao u iskušenje, osim ti. I ištemo od Njega da im upotpuni nagradu i dā im izobilje sevapa i zalihe

i ištemo od Njega lijepo nasljeđivanje njih i krasno vraćanje Njemu. Doista, On je milostiv i Onaj koji voli.”⁶

Jezid je na hazreti Zejnebine riječi rekao samo stihove:

*Jecaj, vrisak lijepo zvuče kad slušaš sa strane,
baš je lahko zajecati kad neko plakat stane.*⁷

⁶ Ovaj časni govor je zabilježen u sljedećim izvorima: *Belāḡatun-nisāʾ*, str. 34; *Et-Tazkiretul-hemdunije*, sv. 6, str. 262; *Mektelul-Husejn (Harezmi)*, sv. 2, str. 61; *Biharul-envar*, sv. 45, str. 134, 157; *El-Ihtidžadž*, sv. 2, str. 307; *El-Luhuf*, str. 181; *Musirul-ahzan*, str. 101; *El-Hedaikul-verdije*, sv. 1, str. 218; *Aʿjanuš-šiʿe*, sv. 1, str. 616.

⁷ *Maktalul-Husejn (Harezmi)*, sv. 2, str. 63; *Musirul-ahzan*, str. 102; *Biharul-envar*, sv. 45, str. 135; *El-Ihtidžadž*, sv. 2, str. 310.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى جَدِّي سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ، صَدَقَ اللَّهُ
سُبْحَانَهُ كَذَلِكَ يَقُولُ: ثُمَّ كَانَ عَاقِبَةُ الَّذِينَ آسَأُوا السُّوءَ أَنْ كَذَّبُوا بِآيَاتِ
اللَّهِ وَكَانُوا بِهَا يَسْتَهْزِؤْنَ

أَظَنَنْتَ، يَا زَيْدُ، حِينَ أَخَذْتَ عَلَيْنَا أَفْطَارَ الْأَرْضِ، وَصَيِّقْتَ عَلَيْنَا آفَاقَ
السَّمَاءِ، فَأَصْبَحْنَا لَكَ فِي إِسَارٍ، نُسَاقُ إِلَيْكَ سَوْقًا فِي قِطَارٍ، وَأَنْتَ عَلَيْنَا
ذُو أَقْتِدَارٍ، أَنْ بِنَا مِنَ اللَّهِ هَوَانًا وَعَلَيْكَ مِنْهُ كَرَامَةٌ وَامْتِنَانًا؟ وَأَنْ ذَلِكَ
لِعِظَمِ خَطَرِكَ وَجَلَالَةِ قُدْرِكَ؟ فَسَمَخْتُ بِأَنْفِكَ وَنَظَرْتُ فِي عِظْفٍ، تَضْرِبُ
أَصْدْرِيكَ فَرَحًا وَتَنْفُضُ مِدْرَوِيكَ مَرَحًا حِينَ رَأَيْتَ الدُّنْيَا لَكَ مُسْتَوْسِقَةً
وَالْأُمُورَ لَدَيْكَ مُتَسِقَةً وَحِينَ صَفِي لَكَ مُلْكُنَا وَخَلَصَ لَكَ سُلْطَانُنَا؟

فَمَهْلًا مَهْلًا، لَا تَطِشْ جَهْلًا! أَنْسَيْتَ قَوْلَ اللَّهِ: وَلَا يَحْسَبَنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا
أَنْهُمْ نُمِّي لَهُمْ خَيْرٌ لَأَنْفُسِهِمْ إِنَّمَا نُمِّي لَهُمْ لِيَزْدَادُوا إِثْمًا وَلَهُمْ عَذَابٌ
مُهِينٌ

أَمِنْ الْعَدْلِ، يَا ابْنَ الطُّلَقَاءِ، تَخْدِيرُكَ حَرَائِكَ وَسَوْفُكَ بَنَاتِ رَسُولِ اللَّهِ
سَبَايَا؟ قَدْ هَتَكْتَ سُتُورَهُنَّ وَأَبْدَيْتَ وُجُوهَهُنَّ يَخْذُو بِهِنَّ الْأَعْدَاءُ مِنْ
بَلَدٍ إِلَى بَلَدٍ وَيَسْتَشْرِفُهُنَّ أَهْلُ الْمَنَاقِلِ وَيَبْزُرْنَ لِأَهْلِ الْمَنَاهِلِ وَيَتَصَفَّحُ
وُجُوهَهُنَّ الْقَرِيبُ وَالْبَعِيدُ وَالْغَائِبُ وَالشَّهِيدُ وَالشَّرِيفُ وَالْوَضِيعُ وَالذَّيُّ
وَالرَّفِيعُ، لَيْسَ مَعَهُنَّ مِنْ رِجَالِهِنَّ وَلِيٌّ وَلَا مِنْ مُحَاتِهِنَّ حِمِيمٌ، عُنُوتًا مِنْكَ
عَلَى اللَّهِ وَجُحُودًا لِرَسُولِ اللَّهِ وَدَفْعًا لِمَا جَاءَ بِهِ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ، وَلَا عَرُومًا مِنْكَ
وَلَا عَجَبٌ مِنْ فِعْلِكَ.

أَلَا إِنَّهَا نَتِيجَةُ خِلَالِ الْكُفْرِ، وَضَبُّ يُجْرَجُرُ فِي الصَّدْرِ لِقَتْلَى يَوْمَ بَدْرٍ!
فَلَا يَسْتَبْطِئُ فِي بُغْضِنَا أَهْلَ الْبَيْتِ مَنْ كَانَ نَظَرُهُ إِلَيْنَا شَنْفًا وَشَنَآنًا وَإِحْنًا
وَضِعْنًا يُظْهِرُ كُفْرَهُ بِرَسُولِهِ وَيُفْصِحُ ذَلِكَ بِلِسَانِهِ وَهُوَ يَقُولُ فَرِحًا بِقَتْلِ
وَلَدِهِ وَسَيِّ دُرِّيَّتِهِ غَيْرَ مُتَحَوِّبٍ وَلَا مُسْتَعْظِمٍ:

لَأَهْلُوا وَاسْتَهْلُوا فَرِحًا

وَلَقَالُوا يَا زَيْدُ لَا تُثَلَّلْ

مُنْحَنِيًا عَلَى ثَنَائِي أَبِي عَبْدِ اللَّهِ وَكَانَ مُقْبَلُ رَسُولِ اللَّهِ، صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَالِهِ، يَنْكُتُهَا بِمُخَصَّرَتِهِ، قَدْ التَّمَعَ السُّرُورُ بِوَجْهِهِ! لَعَمْرِي لَقَدْ نَكَاتُ
الْفَرْحَةِ وَاسْتَأْصَلَتِ الشَّافَةُ بِإِرَاقَتِكَ دَمَ سَيِّدِ شَبَابِ أَهْلِ الْجَنَّةِ وَابْنِ
يَعْسُوبِ الْعَرَبِ وَشَمْسِ آلِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ وَهَتَفَتْ بِأَشْيَاخِكَ وَتَقَرَّبَتْ
بِدَمِيهِ إِلَى الْكُفْرَةِ مِنْ أَسْلَافِكَ ثُمَّ صَرَخَتْ بِبِنْدَائِكَ وَلَعَمْرِي قَدْ نَادَيْتَهُمْ
لَوْ شَهِدُوكَ وَوَشَّيْكَ تَشْهَدُهُمْ وَيَشْهَدُوكَ، وَلَتَوَدَّ يَمِينُكَ كَمَا رَعَمْتَ سُلَّتْ
بِكَ عَنْ مِرْقَافِهَا، وَأَحْبَبْتَ أُمُّكَ لَمْ تَحْمِلْكَ وَأَبَاكَ لَمْ يَلِدْكَ، حِينَ تَصِيرُ إِلَى
سَحَطِ اللَّهِ، وَمُخَاصِمِكَ وَمُخَاصِمِ أَيْيِكَ رَسُولُ اللَّهِ.

اللَّهُمَّ خُذْ بِحَقِّنَا وَانْتَقِمْ مِنْ ظَالِمِنَا، وَأَحْلِلْ غَضَبَكَ بِمَنْ سَفَكَ دِمَاءَنَا،
وَنَقِصْ ذِمَامَنَا وَقَتْلَ مُحَامَتَنَا وَهَتَكَ عَنَّا سُدُولَنَا، وَفَعَلْتَ فَعَلَتَكَ الَّتِي
فَعَلْتَ وَمَا فَرَيْتَ إِلَّا جِلْدَكَ، وَمَا جَزَزْتَ إِلَّا لَحْمَكَ، وَسَتَرْدَ عَلَى رَسُولِ اللَّهِ
بِمَا تَحَمَّلْتَ مِنْ دُرِّيَّتِهِ، وَانْتَهَكْتَ مِنْ حُرْمَتِهِ وَسَفَكْتَ مِنْ دِمَائِهِ عِزَّتِهِ
وَلَحْمَتِهِ، حَيْثُ يَجْمَعُ بِهِ شَمْلُهُمْ وَيَلُمُّ بِهِ شَعْتُهُمْ وَيَنْتَقِمُ مِنْ ظَالِمِهِمْ وَيَأْخُذُ
لَهُمْ بِحَقِّهِمْ مِنْ أَعْدَائِهِمْ.

وَلَا يَسْتَفِزُّكَ الْفَرْحُ بِقَتْلِهِ، وَلَا تَحْسِنَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا
بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ

وَحَسْبُكَ بِاللّٰهِ وَلِيًّا وَحَاكِمًا وَرَسُولَ اللّٰهِ خَصِيمًا وَبَجْبَرِيْلَ ظَهِيْرًا.
وَسَيَعْلَمُ مَنْ بَوَّأَكَ وَمَكَّنَكَ مِنْ رَقَابِ الْمُسْلِمِيْنَ اَنْ يُّنْسَ لِلظَّالِمِيْنَ
بَدَلًا وَأَنْتُمْ شَرُّ مَكَانًا وَأَضْلُ سَبِيْلًا.

وَمَا اسْتِصْغَارِي قَدْرَكَ وَلَا اسْتِعْظَامِي تَفْرِيعَكَ تَوْهَمًا لَا يَنْبَجَاعُ الْخُطَابُ
فِيكَ بَعْدَ اَنْ تَرَكْتَ عُيُوْنَ الْمُسْلِمِيْنَ بِهٖ عِبْرَى وَصُدُوْرُهُمْ عِنْدَ ذِكْرِهٖ
حَرَى، فَتِلْكَ قُلُوْبٌ قَاسِيَةٌ وَنُفُوْسٌ طَآغِيَةٌ وَأَجْسَامٌ مَّحْشُوَةٌ بِسَخَطِ اللّٰهِ
وَلَعْنَةِ الرُّسُوْلِ قَدْ عَشَّشَ فِيْهِ الشَّيْطَانُ وَفَرَّخَ وَمَنْ هُنَاكَ مِثْلُكَ مَا دَرَجَ
وَنَهَضَ. فَالْعَجَبُ كُلُّ الْعَجَبِ لِقَتْلِ الْأَتْقِيَاءِ وَأَسْبَاطِ الْأَنْبِيَاءِ وَسَلِيلِ
الْأَوْصِيَاءِ بِأَيْدِي الطَّلَقَاءِ الْحَيِثَّةِ وَنَسْلِ الْعَهْرَةِ الْفَجَرَةِ تَنْطِفُ أَكْفُهُمْ
مِنْ دِمَائِنَا وَتَتَحَلَّبُ أَفْوَاهُهُمْ مِنْ لُحُوْمِنَا وَلِلْجُثَثِ الرَّآكِيَةِ عَلَى الْجُبُوْبِ
الصَّاحِيَةِ تَنْتَابُهَا الْعَوَاسِلُ وَتُعَفِّرُهَا الْفَرَاعِلُ فَلَيْنَ اتَّخَذْنَا مَغْنَمًا لَتَتَّخِذُنَا
وَشِيْكًَا مَّغْرَمًا، حِيْنَ لَا تَجِدُ إِلَّا مَا قَدَّمْتَ يَدَاكَ وَمَا اللّٰهُ بِظَلَامٍ لِلْعَبِيدِ وَإِلَى
اللّٰهِ الْمُسْتَكِي وَالْمُعَوَّلُ وَإِلَيْهِ الْمُلْجَأُ وَالْمُؤَمَّلُ.

ثُمَّ كَذَّ كَيْدَكَ وَاجْهَدْ جُهْدَكَ! فَوَ الَّذِي شَرَّفَنَا بِالْوَحْيِ وَالْكِتَابِ وَالتَّنْبُوَّةِ
وَالْإِنْتِبَاجِ، لَا تُدْرِكُ أَمَدَنَا وَلَا تَبْلُغُ غَايَتَنَا. وَلَا تَمْحُو ذِكْرَنَا وَلَا تَرْحُضُ
عَنْكَ عَارُنَا. وَهَلْ رَأَيْكَ إِلَّا فَتْدٌ وَأَيَّامُكَ إِلَّا عَدْدٌ وَجَمْعُكَ إِلَّا بَدْدٌ يَوْمَ
يُنَادِي الْمُنَادِي أَلَا لِعَنِ الظَّالِمِ الْعَادِي وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي حَكَمَ لِأَوْلِيَآئِهِ
بِالسَّعَادَةِ وَخَتَمَ لِأَوْصِيَآئِهِ بِبُلُوْغِ الْإِرَادَةِ، نَقَلَهُمْ إِلَى الرَّحْمَةِ وَالرَّأْفَةِ
وَالرِّضْوَانِ وَالْمَغْفِرَةِ، وَلَمْ يَشَقْ بِهِمْ غَيْرُكَ، وَلَا ابْتَلَى بِهِمْ سِوَاكَ، وَنَسَأَلُهُ
اَنْ يُكْمِلَ لَهُمُ الْأَجْرَ وَيُجْزِلَ لَهُمُ الثَّوَابَ وَالذُّخْرَ، وَنَسَأَلُهُ حُسْنَ الْخِلَافَةِ
وَجَمِيْلَ الْإِنَابَةِ، إِنَّهُ رَحِيْمٌ وَدُوْدٌ.

SADRŽAJ

O Zejneb!	7
Lice vrlina	11
Junakinja strpljivosti	15
Zejneb i ep Ašure	19
Nakon Ašure	27
Prikazi Zejnebine, s.a., uzoritosti	29
Zejnebija	39
Cvijet čednosti	41
Dodatak	45

Bila je utjelovljenje
hrabrosti i
strpljivosti,
učiteljica čednosti i
obaviještenosti i
uzor za sljedbenike
vilajeta i vođstva
Ehli bejta,
velika Zejneb, s.a.

